

Eerste meidje

Ruud van der Heijde

M'n eer-ste meid-je was net 'n boei-end schil-de rij-tje en veel te mooi om werk'lijk-heid te zijn.

M'n eers-te griet-je was als 'n re-gel uit 'n lied-je, 'n me-lo-die van 'n lie-fe-lijk re-frein.

Ik hoop-te tegen beter we-ten, die zal me nooit ver-geten en kerf-de on-ze na-men in 'n boom.

Maar dat eer-ste meis-je verdween al na-het twee-de ljsje en liet me ach-ter met 'n on-vol-tooi-de droom

Voor't eerst ging ik naarschool, als ty-pisch ei-gen-wijs-je en lap-te aan m'n zool, de meesters en elk meisje. Maar 'k werd ou-der en sol-daat en iet-wat se-ri-eu-zer, maar ook, zo-als dat gaat, niet min-der a-mou-reuzer. Ik ~~nu~~ ben ik se-ni-or en lich-tig grijs en stij-ver, ik druk op tijd m'n snor, ver-dwenen is m'n ij-ver om

na 'n klas of wat, di-verse mees-ters jen-nen en wij-zer, let of wat, leer-de ik 'n meis-je kennen, vond de juis-te vrouw, voormij toen na 'n ljd-je; ik blijf haar al-tijd trouw, maar vergat nooit 'n eer-ste meid-je, nog op stap te gaan, 'n wis-pel-tu-rig-held-je; maar 'k denk nog dik-wijs aan dat al-ler-eers-te meid-je.